

Усе це дозволяє формувати не лише індивідуальні навички, але й сприяє розвитку соціальної взаємодії, інклюзивності та співпраці на глобальному рівні. У майбутньому, де технології тісно переплітаються з повсякденним життям, здатність ефективно використовувати цифрові інструменти для розвитку soft skills стане важливою умовою для успішного функціонування суспільства та економіки.

Отже, цифрові технології створюють унікальні можливості для безперервного навчання, надаючи доступ до інноваційних методів і платформ, які дозволяють опановувати м'які навички в інтерактивному та практичному форматі. Такі технології не лише сприяють розвитку м'яких навичок, а й стають основою для створення соціально відповідального, інноваційного та стійкого суспільства майбутнього, де людський потенціал може бути максимально розкритий, створюючи умови для сталого розвитку в цифрову епоху.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Чаусов І.А., Брюховецька О.В. Визначення і зміст поняття «soft skills» майбутніх фахівців. *Вісник післядипломної освіти. Серія «Соціальні та поведінкові науки. Управління та адміністрування»*. Вип. 28(57). 2024. С. 136-153. DOI [https://doi.org/10.58442/2522-9931-2024-28\(57\)-136-153](https://doi.org/10.58442/2522-9931-2024-28(57)-136-153)
2. Шевченко І.А., Шелевер О.В., Маркова В.В. Розвиток soft skills у здобувачів освіти як запорука успішної професійної діяльності. *Інноваційна педагогіка*. Вип. 72. 2024. С. 269-272. DOI <https://doi.org/10.32782/2663-6085/2024/72.54>
3. Краснощок І.П., Демченко О.М., Кравцова Т.О. Практичні аспекти розвитку soft skills в освітніх закладах України: використання інноваційних методик та технологій. *Журнал «Перспективи та інновації науки» (серія «Педагогіка», Серія «Психологія», Серія «Медицина»)*. № 10(28). 2023. С. 246-256. DOI [https://doi.org/10.52058/2786-4952-2023-10\(28\)-246-256](https://doi.org/10.52058/2786-4952-2023-10(28)-246-256)

Вадим Місько, Віктор Стрельніков

СУЧАСНІ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПЕДАГОГА ЗАКЛАДУ ПОЗАШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ МАГІСТРАТУРИ

Цифрова трансформація освіти вимагає від педагогів закладів позашкільної освіти не лише фахових знань і методичних умінь, а й інформаційної компетентності. Це особливо важливо в умовах магістерської

підготовки, оскільки майбутні педагоги повинні оволодіти сучасними інформаційно-комунікаційними технологіями для організації освітнього процесу, взаємодії з учнями та створення якісного навчального контенту. Дослідження нами означеної проблеми враховувало існуючі напрацювання Л. Лебедик (напр., [1]) і наші попередні дослідження (напр., [2]).

Щодо поняття «інформаційна компетентність педагога», то під ним розуміємо його здатність ефективно використовувати інформаційно-комунікаційні технології у професійній діяльності, що включає: 1) пошук, аналіз і критичне осмислення інформації з різних джерел; 2) використання цифрових технологій у навчальному процесі (онлайн-платформи, інтерактивні інструменти, віртуальні середовища); 3) комунікацію та співпрацю в цифровому просторі; 4) забезпечення інформаційної безпеки та академічної доброчесності.

До основних сучасних стратегій формування інформаційної компетентності педагогів закладів позашкілля в умовах магістратури відносимо: 1) упровадження цифрових технологій у магістерську підготовку; 2) формування навичок роботи з освітніми цифровими ресурсами; 3) розвиток навичок цифрової комунікації та академічної доброчесності; 4) інтерактивні методи навчання в розвитку інформаційної компетентності; 5) наставництво та обмін досвідом; 6) використання штучного інтелекту та адаптивного навчання.

1. Упровадження цифрових технологій у магістерську підготовку: а) використання масових відкритих онлайн-курсів (MOOCs) для самостійного розвитку цифрових навичок; б) інтеграція платформ дистанційного навчання (Moodle, Google Classroom, Edmodo) у навчальний процес магістратури; в) опанування хмарних технологій (Google Drive, OneDrive) для створення та спільного редагування навчальних матеріалів.

2. Формування навичок роботи з освітніми цифровими ресурсами: а) упровадження у навчальні програми інструментів для візуалізації (Canva, Piktochart, MindMeister); б) навчання використанню інтерактивних платформ (Kahoot, Mentimeter, Quizizz) для залучення учнів до активної роботи; в) ознайомлення з технологіями доповненої та віртуальної реальності у позашкільній освіті.

3. Розвиток навичок цифрової комунікації та академічної доброчесності: а) використання відеоконференцзв'язку (Zoom, Microsoft Teams, Google Meet) для проведення занять і педагогічних нарад; б) ознайомлення з принципами авторського права та академічної доброчесності у цифровому середовищі; в) навчання безпечної поведінки в інтернеті, зокрема основам цифрової етики та медіаграмотності.

4. Інтерактивні методи навчання в розвитку інформаційної компетентності: а) використання методу проєктного навчання, що передбачає створення цифрових навчальних ресурсів магістрантами; б) застосування кейсового методу, що моделює реальні педагогічні ситуації у цифровому середовищі; в) упровадження гейміфікації для підвищення мотивації до навчання (створення освітніх ігор, інтерактивних вправ).

5. Наставництво та обмін досвідом: а) організація тьюторських програм між досвідченими педагогами та магістрантами; б) проведення вебінарів, тренінгів і майстер-класів із розвитку цифрових компетентностей; в) створення професійних онлайн-спільнот, що сприяють обміну досвідом і спільному вирішенню педагогічних завдань.

6. Використання штучного інтелекту та адаптивного навчання: а) ознайомлення з інструментами штучного інтелекту (ChatGPT, Grammarly, QuillBot) для оптимізації освітнього процесу; б) використання адаптивних навчальних платформ (Smart Sparrow, Knewton) для його персоналізації.

Отже, розвиток інформаційної компетентності педагогів закладів позашкільної освіти є невід'ємною складовою їхньої професійної підготовки. Інтеграція цифрових технологій, використання сучасних освітніх платформ, формування цифрової грамотності та академічної доброчесності є ключовими стратегіями у цьому процесі. Магістерська підготовка має орієнтуватися на практикоорієнтований підхід, наставництво, проєктну діяльність та адаптивне навчання, що забезпечить готовність майбутніх педагогів до ефективної роботи в умовах цифрового суспільства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Лебедик Л. В. Інформаційні технології підготовки майбутніх педагогів закладів позашкільної освіти. *Інформаційні технології та цифрова економіка* : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. Київ : Видавничий центр ДУІТ, 2023. 272 с. С. 76–78.

2. Місько В. В., Стрельников В. Ю. Складники розвитку інформаційної компетентності педагога закладу позашкільної освіти. *Мистецтво, мистецька та позашкільна освіта: історія, теорія, практика, перспективи взаємодії* : матеріали І Всеукр. наук.-практ. конф. (відкрита для іноземних учасників) (29-30 листоп. 2023 р., м. Полтава) / упоряд. М. М. Погребняк. Полтава : ПП Астроя, 2024. 237 с. С. 162–167.

Василь Мойсеюк

ПРОФЕСІЙНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ ЯК ОСНОВНА УМОВА ЗБЕРЕЖЕННЯ ЇХ ПРОФЕСІЙНОГО ЗДОРОВ'Я

Соціальна робота належить до найбільш людиноцентрованих професій. Професійна діяльність соціальних працівників характеризується своєю складністю, високим рівнем моральної та професійної відповідальності за життя і здоров'я окремих осіб, груп населення та суспільства загалом. Робота соціальних працівників вимагає від них високого рівня володіння знаннями методів діагностики соціальних потреб людей, технологій соціальної роботи, умінь і навичок ефективної організації та управління соціальними організаціями, ефективної комунікації та координації дій, професійної поради. Фундаментальною основою окреслених вимог до особистості соціального працівника є принципи гуманізму і милосердя: 1) здатність слухати й співпереживати; 2) захищати і мотивувати; 3) бажання допомагати; 4) чуйність; 5) емпатія тощо. Соціальний працівник має бути для клієнта одночасно другом, фахівцем, радником, наставником, офіційною особою. Специфічною особливістю такого типу стосунків є те, що межа між особистісним та офіційним дуже гнучка і рухома.

Визначена специфіка професійної діяльності соціальних працівників зумовлює відповідні ризики для їх професійного здоров'я. Одним із таких ризиків є професійна деформація соціального працівника. Унаслідок впливу характерних особливостей професії відбувається зміна певних елементів та якостей структури особистості фахівця. Професійна поведінка, як правило, виходить за межі робочого часу [3, с. 20]. Професія соціальних працівників належить до групи професій «людина – людина». А це свідчить про те, що такі зміни є природними, адже тривале інтенсивне спілкування із представниками певних соціальних груп потребує відповідних емоційних реакцій та закріплює